

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

D v o b o j.

(Balada iz najbližje preteklosti.)

Okrog mize so sedeli,
Mnogo pili, mnogo jeli,
Mirno djali v stran so meče,
Vrgli raje se na „pleče“.

Davno to je pa v navadi,
Da ljudje razprô se radi;
Če jim pride vino v glavo,
Bati se je za njih slavo.

V mirnem tem zgodi se tropi,
Jeden se po glavi lopi,
Mir doslej tak lep končan je,
Zbor razsodcev precej zbran je.

„Sekala se bosta jekla,
Kri pa bo krvava tekla“,

Ker so zbrani sekundanti
Že in meč „e tutti quanti“.

Drugi dan ob uri rani,
Ti gredo mi v gozd prostrani,
Pri studenci obsedijo,
Dano da spolné misijo.

Dolgo čakajo borilcev,
Dolgo čakajo morilcev,
Čudno zdi se jim, — naravno,
Borcev da ni v bor že davno.

Dvomi vstajajo jim v duši,
Ko leže tako po ruši;
Da bi čakanje prebili,
Ves slučaj so premotrili.

Čast obeh je zlo trpela,
Cela družba se je vspela,
Trdo so jih obsojali,
Vse priimke jim dajali.

Ko tako so govorili,
In nad njima se srdili,
Dva dečaka prileteta,
Vsak svoj listek mi neseta.

Ko so listka vsi prebrali,
Glasno so se vsi smejali,
Listka brala družba cela,
Zraven pa je glasno pela:

„Oh ne moreta k studenci,
Bolna sta na — influenci!“

J. C.

V koši v Pariz.

Spisal Vinko Lapajne.

Ljubljana, 5. aprila 1889.

Najprvo peljal sem Anžeta v „Panoptikum“. To je bilo zopet nekaj zanj. Ni se mogel nagledati raznih preparatov, voščenih figur, živalij itd. Ne samo, da se ni mogel nagledati, pretipal in preobračal je slednjo reč. Tudi sem mu moral razjasnjevati. Ko sem mu pokazal Hugo Schenka in povedal, koliko žensk je umoril in bil vsled tega k smrti obsojen, odkril se je takoj in molil „Oče naš“ za njegovo „srečno zadnjo uro“. „Anže ti moliš prepozno,“ dejal sem, „saj so ga že obesili.“ — „No, bom pa molil še jeden „Oče naš“, da bi srečno prestal peklensko kazen in prišel potem v sveta nebesa.“ Skupina: „Zadnji trenotki Marije Stuart“ mu ni posebno ugajala; rekel je, da so *zadnji* trenutki pregrozni in bi rajše videl *predzadnje* trenutke.

Tudi je kritikoval sekiro, s katero je imel krvnik glavo odsekati, rekoč, da je premalo nabrušena in da se bodo poznali zobje na vratu Marije.

Dolgo sem rabil, da sem spravil Anžeta od Kleopatre, ni se je mogel nagledati. Sprva ni hotel verjeti, da je od voska, posebno ker je dihala, toda ko sem mu rekel, naj položi glavo na prsa njena in poslušaj, kako škriplje mehanizem, bil je uverjen.

„No, Anže, dejal sem, bi li vzel ti Kleopatro v zakon, ako bi bila še živa?“ — „Ne, bi je bilo škoda,“ dejal je, „prvič je prelepa za me, drugič bi jo pa kmalu zamazal.“

Razstavljenih je bilo i nekaj lobanj. To pa je Anžeta ujezilo. „Kako morejo biti ljudje tako nekristjanski,“ dejal je, „da vlačijo te črepinje po svetu, mesto da bi jim privoščili pošten prostor na pokopališči. In kako

bodo te glave imele na sodnji dan sitnosti, ker ne bodo mogle dobiti trupla; poleg tega so še zaprte v steklenih omarah, da ne bodo mogle vun.“

Ko sva pregledala še druge znamenitosti, odpravila sva se proti domu — dom imenujem namreč gostilno v slednjem kraju, kjer prenočujem. Mej potjo zapazil sem, da ima Anže nekaj pod suknjo skritega. „Kaj pa imaš pod suknjo, Anže?“ — „Le tiho naj bodo gospod,“ odgovori Anže, „ukradel sem jedno črepinjo.“ — „Čemu bodeš pa rabil lobanjo?“ — „Vidijo, smili se mi, da jo tako vlačijo po svetu, radi tega jo nesem k sv. Krištofu pokopat. Jaz nesem hotel pokvariti Anžetu tega veselja, kajti gotovo se je ravnal po izreku: Ljubi svojega bližnjega glavo kakor sam sebe, toda svetoval sem mu, da naj vsaj številko kataloga, ki je bila prilepljena na črepinji, odstrani, sicer bode posestnik „Panoptika“ na sodnji dan glavo takoj spoznal in jo za svojo reklamoval.“

Prišedši k sv. Krištofu skopal je Anže takoj malo jamico in zakopal lobanjo. Potem sva zmolila še vsak jeden „Oče naš“ in vteknila na grob mal lesen križec in se odpravila k „Figabirtu“.

Mej potjo rekel je Anže: „Ako hočejo v „Panoptiku“ po vsej sili imeti glave, pišejo naj v Šebreljah; v Šebreljah so glave vsaj bolj trdne in jih ni tako škoda. Povedati moram, da je imel Anže grdo navado, — kadar je bil vinjen, se je kaj rad tepel. Tako je bilo i danes. Pri „Figabirtu“ se je bil kmalu upijanil in začel kregati z nekim kmetom. Beseda je dala besedo in poslednjič zupil je Anže nad kmetom: „Jaz vas pojem brez vilic in brez nožal!“ — „Pa me dajte,“ odreže se kmet. — „No le sezujte si čevlje, dé Anže in vlezite se na mizo, bom kmalu z Vami gotov.“

Kmet si sezuje čevlje in se uleže na mizo. Anže se prekriža, zmolí „Oče naš“ kakor navadno pred jedjo in ugrizne kmeta v palec na nogi. Kmet seveda zaupije in poskoči raz mizo. „Le počakajte še malo,“ odreže se Anže, „saj sem jedva začel, pa že bežite. Kmet mu je toraj jedno pripeljal in Anže vrnil z obrestmi. *Finale* je bil, da je Anže kmeta še *fino* nabil.

Drugi dan peljal sem Anžeta v „Rudolfinum“. Pred uhom stal je portir, toda Anže se nikakor ni upal vstopiti. „Zakaj se ga pa bojiš?“

„Zato, ker ima palico!“ — „Nič se ne boj, Anže, saj palica je le radi lepšega.“ Rudolfinum ni Anžetu tako ugajal kakor „Panoptikum“.

Najbolj se je čudil mumiji. Povedal sem mu, da je mumija že čez 5000 let stara in da nikdar ne segnije. „To pa že ni mogoče,“ odgovoril je Anže, „svet stoji šele 4000 let, kakor smo se učili v šoli; potemtakem je bila mumija prej na sveti, kakor je bil svet ustvarjen. Ali se pa vé, je li bila mumija moškega ali ženskega spola, oženjena ali neoženjena, fant ali dekle? Kako se pa je pisala?“

„Vidiš, Anže,“ dejal sem, „tedaj tudi mumije neso znale pisati kakor ti ne. Pred 4000 leti je bil vsak človek mumija, kdor je umrl.“ — „To je pa res čudno, da ne segnije,“ odrezal se je Anže, „gotovo je s slamo „našopana“. — „Že mogoče!“ prikimal sem jaz. Razstavljeno pohištvo Mathiana mu je tudi jako dopalo. Rekel je, da bi niti ne znal spati v taki postelji.

Še celo plavalniku se je čudil. „Ni li škoda,“ dejal je, „v tako lepo posodo pluvati, pri nas v Šebreljah kar tako na tla plujemo“ — in plunil je na tla, pokrita s turškim tepihom. Seveda sem ga spravil hitro iz sobe in Rudolfinu, da naju ni nihče dobil.

Prišedši iz poslopja stal je portir še vedno pred vratmi. „Ne vem od česa se ta človek živi,“ pripomnil je Anže, „saj ves dan nič ne dela.“ — „No, baš o tem živi. No kadar pridem iz Pariza, bodem tudi iskal tako službo,“ rekel je Anže.

Na kosilo peljal sem Anžeta k „Elefantu“ hoteč videti, kako se bode v hotelu obnašal. Sprva se ni hotel odkriti, rekoč, da se le v cerkvi mora človek odkriti, pozneje naredil je nerodnost, da je čudno rabil mizni prtíč. Poleg tega obnašal se je jako nerodno pri jedi; ves prt nadelal je bil z omako. K mesu naročil sem bil sladko in kislo omako. Mej tem, ko sem jaz časnike prebiral, vlil je Anže sladko in kislo omako na krompir, zmešal vse vkupe in pojedel. Ko sem še to zapazil, sem videl, da iz Anžeta ne bode nikdar kaj poštenega. Namenil sem si torej takoj z Anžetom odpotovati, da mi vsaj v Ljubljani ne bi delal sramote. Toda

(Dalje idemo prihodnjič).

NB. Od več stranij me poprašujejo čitatelji, če ni zadnje dni moj Anže umrl, ker so slišali praviti, da je neki Anže Kafol v Šebreljah umrl. V tolažbo moram povedati, da je moj Anže še zdrav in čvrst, akoravno pijan. Anže Kafol iz Šebrelj, ki je umrl, je bil njegov bratranec in udovec, po kojem je Anže tudi nekaj stotakov podedoval; radi tega tudi danes pije. Jutri bode imel gotovo velik „Trauer-Katzenjammer“.

Potepuška modrost.

„Torej šole so zaradi „flanelce“ zaprte!“

— „Kaj so mi šole mari! Žabjak, Žabjak! Če bi ta bil zaprt, potem bi bil človek vsaj brez skrbi.“

Dobro se je izmazal.

Mej vojaki poznat šaljivec videl je ob laškej vojski na trati osla. Prižigal si je ravno pipo. Brž si jo domisli malo surova, a zvita buča. Z tlečo gobo teče k oslu in dene mu jo na dolga ušesa. Osel zarigal je strašno, potem se pa spustil z vso svojo silo po planjavi beneškej. Vojaki smejali so se na vse grlo, a ubogi kmetič zatožil je stvar stotniku. Stotnik pozove vojaka k sebi in upraša, kaj da je storil oslu. Resno odgovori šaljivec: „Gospod stotnik, šel sem k njemu in mu na uho povedal, da se sestra njegova ženi v Benetkah, nakar je osel samega veselja letel naravnost tja.“ Stotnik plačal je smeje kmetu osla in vojaka odpustil mej obćnim smehom.

I. C.

Novodobni urar,

ki je izumil pravi način, da vse ure jednako kažejo.

Sonet.

I.

Med ljudstvom taka vlada sploh navada,
Da tisto le velja, kar posvetila
Brezbrojna leta davno so minila
In hvale kar je nične, — zlata vada.

Oj pesem ti oznanjala bi rada,
Vse, kar sedanost lepega rodila,
Napredka sad bi rada oznanila,
A — pri nas je napredka slaba nada.

Kaj meni mar za vso je davno slavo?
A vendar srce mi tako je djalo
Sedanosti spoznavše lice pravo:

Pred leti solnce krasniše sijalo
Nad tvojo zalo, Ljutomer, je glavo,
Čvrstejše je Slovenstvo brstje gnalo.

II.

Ko še tako bi bilo zdaj na sveti,
Kot nam od nekdanj stara bajka pravi,
Da, kar želel je kdo, takoj ostavi
Dobrotna roka, ki je ni zazreti:

Moč Heraklovo htel bi jaz imeti
In vseh Titanov, kar jih Grštvo slavi,
Da drugo bitje dal bi vseh naravi,
Ki mlačni našo stvar puste veneti.

A kot je meni rodna mati sveta,
Kot biser, ki ga vsak preskrbno hrani,
To bila bi pred vsem mi želja vneta:

*Da vsakdo v sebi mlačnost sam odstrani,
Da vsi požrtovalna bili četa —
In domovina vragov vseh se vbrani.*

F. S.

Molčati ni mogel.

K brikenskemu škofu prišel je visok dostojanstvenik. Imel je po sreči ali nesreči najobilnejši nos tistega veka. Škof priporočil je zaradi tega svojemu dvornemu norcu, naj se zdrži vsake opazke. Ko ga norec ugleda, ozre se milo po dvornikih in močno zaječe:

„No, zakaj se jočeš?“ vpraša ga dostojanstvenik.

„Oh, tako velik nos in človek še ničesar reči ne sme,“ bil je odgovor.

I. C.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Tako mile zime, kakor letos že dolgo nismo imeli. Kaj čuda, da poganjajo razne cvetlice iz tal in da so se na Fužinah pod Ljubljano prikazale že goste jate komarjev!

Mudilo se jim je najbrže isto tako, kakor „Katoliškemu političnemu društvu“. Le par solčnih dnij in krila so takoj drznejša in skače se preko ojníc, kakor to opazujemo pri vojaških „remontih“, ki še nimajo šole.

Vse to pa se dogaja navzlic znanemu kompromisu. Jaz tej vabi nesem zaupal, nikdar pa bi ne mislil, da so gospodje tako kratkega spomina. Jedva so sklenili dogovor, že so začeli objavljati zaupnice Mahnič, a temu še ni bilo dovolj. Ustanovili so še „Katoliško politično društvo“. In to kar čez noč, hoteč zabiti s tem nov klin v naše narodno življenje.

Izgovarjali se bodo morda, da je to zakrivil neizogibni Kalan, ki je nekda stvar sprožil na svojo pest. A ta izgovor ne velja, kajti žalostna bi bila stranka, ki bi ne mogla krotiti razposajenega pojedinca. Sicer mi je pa jako ljubo, da se je ustanovilo to društvo, to je voda na naš mlin. Gospodje hočejo se siloma in v vseh zadevah ločiti od nas. Habeant sibi! A pazijo naj, da ne bode razkol, katerega dosledno množé, naposled njim samim preveč nevaren. Saj so v tem oziru doživeli že nekoliko dovolj jasnih migljajev.

„Katoliško politično društvo“ je že pri krstu bilo nesrečno. Dočim so gospodje vrgli raz krov nekoč toli strastno zahtevano „Katoliško podlago“ — jaz je vsaj v pravih nesem videl — neso se v naslovu vspeli niti do izraza „slovensko“. In vender katoličanstvo v nas ni v nevarnosti, pač pa slovenščina in narodnost naša.

No, pa bodi jim! Naj imajo veselje. Saj je odbor tudi jako srečno sestavljen. Predsednik je kanonik Klun. On je pravi uzorec za „Katoliško politično društvo“. Po njem naj se vsi ravnaajo, potem pojdejo vsi gorki v nebesa. Za predsednika pa sodi gospod Klun tudi zaradi tega, ker je bajé večšak gledé ženske lepote, vrhu tega pa tako praktičen, da v jedni osebi združuje beneficiját, kanonikat, deželno in državno poslanstvo, sedaj pa še predsedništvo večkrat omenjenega društva, a mu preostaje še časa dovolj, da hodi v Ribnico preiskavat plodovitost zajcev in zajk in če treba tudi blamovat se v Poddrago, da vidi, kje je zidar zgradil izhod.

Kakor volitev predsednika, isto tako srečna bila je izvolitev podpredsednika. Izbrali so si g. Detelo. Ne vem, je li ta detelja tro- ali čveteroperesna, detelja pa je. Kdo se na tej detelji pase je drugo uprašanje.

Za tajnika prijal je pa pred vsemi neizogibni gosp. Kalan. Mi mu izkazujemo že preveč časti, ker ga imamo skoro v vsaki številki na reti. A kaj morem jaz za to? Zakaj je tako plodovit, kakor domači zajci. Še ni bila pozabljena kričeča afera na Rimski cesti, gledé katere je tožbo obljubil a jo previdno pogoltnil, že se je javljal z drugimi epohalnimi proizvodi. Dokazal je, da je on že l. 1805. imel svojo železnico in razne kolodvore, seznanil nas je z netopirji s kljuni in z dihurjevimi gnezdi. Take zasluge treba pripoznati, kajti „dem Verdienste seine Krone“.

Tudi ostali odborniki so srečno odbrani. Proti hripi ščutil bode društvo zdravnik, za milo in svečavo skrbel bode dotični tovarnar, ravnatelj Povše pa bode društveno knjižnico obogatil z obširno knjigo, v kateri bodo tiskani vsi članki in dopisi, kar jih je bilo doslej o njem priobčenih. Valvazorjeva „Ehre des Herzogthums Krain“ bode tej knjigi nasproti le — muha, vsebina pa še pikantnejša, nego Valvazorjeva, kajti kot priče bodo nastopali visoki dostojanstveniki, celo grofje in baroni.

Uprav presenečen sem bil čitajoč mej odborniki tudi ime dr. Šušteršič. To vam je pravi novodobni Melhizedek. Nikjer ni bilo doslej o njem glasu. Kakor Minerva iz Zenove glave skočil je na javno površje in bil hkratu odbornik. Ker družih zaslug njegovih ne poznam, misliti si moram, da je brezkraino brumen, gotovo še brunnejši, nego gosp. Klun sam. In to je dobro!

Gospod predsednik je na občnem zboru določno zatrjeval, da pride v kratkem v gospodski zbornici na vrsto šolsko uprašanje, „o katerem treba, da tudi ljudstvo na shodih in v društvih naznanja svoje nazore in želje“.

Gledé šolskega uprašanja v gospodski zbornici bi jaz rekel, da „tisti prorok nič ne ve, ki zelje je“, glede shodov bi pa mislil, da je baš „Katoliškega političnega društva“ predsednik svojim volilcem še veliko shodov dolžan.

Kakor sem od strani čul, bode prvi važnejši čin novega društva ta, da se dr. Mahnič voli častnim članom, kar je tem bolj opravičeno, ker je večina udov Mahnič zaupnice že odposlalo. „In hoc signo vinces!“

Evropski vladarji razvrščeni po bogastvu.

Najbogatejši je cesar avstro-ogerski. On ima štiri hiše (po dve zbornici v obeh državnih polovinah takraj in onkraj Litve). Za njim je na vrsti nemški cesar, ki ima tri hiše. Tretja je kraljica angleška z dvema hišama. Četrta je kralj italijanski. On ima samo dve komori, peti pa kralj saksonski samo z jedno komoro. Potem pride car ruski, imajoč samo jeden kabinet, za njim turški sultan, ki ima samo divan na razpolaganje, naposled pa papež, ki ima samo jeden stol.

Nemško gledališče v Ljubljani

ima jako žalostno usodo. Sprva ušatorili so se v redutni dvorani, kjer jim je par škripačev tako žalostno brenkalo, da je bilo vedno vse prazno. Rekli so: Reduta je predaleč. Hajd v kazino! A tudi tu ni boljše in glumači grizejo že takorekoč „am Hungertuche“.

Vodja nemškemu gledališču je žid *Freund*. Ime bi bilo lepo, da je njegov nositelj drugačen. A ne le, da za dobrodelno predstavo na korist gasilnemu društvu, ki je vrgla mnogo nad stotak, ni odrajtal niti vinarja, kaže se tudi sicer umazanega. Po svojem slugi, Rusu,

prosijačil je po mestu za abonnement. Rus prišel je prositi tudi k imoviti in darežljivi gospej M — — —. Iz usmiljenja do glumačev vzela je abonnement za 10 predstav in pripadajočo vsoto takoj plačala. Pri tem je rekla, da se bode naročila še za nadaljnjih 10 predstav, ako jej bode stvar ugajala. Mej tem pa je zbolela gospa M. Kaj pa stori vodja Freund? Šel jo je tožiti za nadaljnjih 10 predstav, to je za 21 gld. Naroden odvetnik prevzel je tožbo in pisal gospej M. naj plača. Gospa M. je hitro plačala, ob enem pa se izbrisala iz vseh nemških društev, v prvi vrsti iz filharmoničnega društva in se zarotila, da za nobeno nemško podjetje ne da niti vinarja več. Nad 70 let je že stara, mnogo je že dobrega storila, a tožil je še nihče ni, prvi bil je žid Freund. Odslej zahajala bode, kadar jo bode mikalo v gledališče, v Čitalnico, podpore pa bode naklanjala le slovenskim društvom in namenom.

Tako je žid Freund nehotoma koristil naši narodni stvari. Židovska arogantnost bila nam je v prid.

„Kako pa to, ljubi mož, da v novem letu tudi tako pozno domov hodiš, kakor navadno?“

„Kako to? Kaj bi ne? Saj je letošnje leto tudi le navadno.“

„Assicurazioni Generali“ in sedanji glavni zastopnik lah Tagliapietra v Ljubljani.

V obče je znano, da je ranjci gospod Zevnik mnogo let vodil tukajšnji glavni zastop Tržaške zavarovalnice „Assicurazioni generali“ in dasiravno to društvo posebno ljubezen za blaženo kraljevino onkraj morja goji in ima večino svoje imovine v laških vrednostih — vendar le si je vsled merodajnega upliva ranjcega gospoda Zevnika — omenjeno društvo v naši domovini mnogo zavarovancev in skoraj najboljše rizike pridobilo. Po smrti Zevnikovi oglašilo se je precejšnje število tukajšnjih v v obče spoštovanih oseb — za izpraznjeni glavni zastop — a zaman. Namesto, da bi ravnateljstvo omenjenega društva posel izročilo kacemu domačinu, poslalo nam je v Ljubljano trdega Laha, kateri niti besedice slovenske, nemški pa, kakor se je sam izrazil, tudi dobro ne zna. In kako postopa sedaj ta mož proti Slovencem? Evo vam dokaz!

Gospod J. Traven, trgovec in posestnik na Glincah pri Ljubljani, zavaroval je pred tremi leti svoj mlin pri

„Assicurazioni generali“ vsled posredovanja glavnega zastopnika, Laha Tagliapietra. Zračunjena zavarovalnina gospodu Travnu ni ugajala in zato se je v začetku branil zavarovanje skleniti, a Lah Tagliapietra znal ga je pregovoriti, ter mu dejal, naj navidezno pogodbo za 10 let sklene, kajti potem more on 10% rabata ali odpustka dovoliti, a dal mu je pri tej ponudbi častno besedo, da ako bode gospod Traven želel, razrušil bode pogodbo, kakor hitro bi on to zahteval, torej tudi pred pretekom desetih let. V dokaz te, od gospoda Traven sprejete ponudbe, dogovorila sta se, da gospod Traven ne podpiše navadnih menic za tekočih družih devet let. Po dogovoru se je vse sklenilo in Tagliapietru vsled tega še na misel prišlo ni, da bi gospodu Travnu menice, katere so pri delniških društvih v obče običajne, v podpis predložil. Po preteku prvoletne zavarovalne dobe, je gospod Traven po dogovoru zavarovanje pri „Assicurazione generali“ odpovedal, a Tagliapietra protivil se je tej odpovedi z vso odločnostjo, zanikal vse ustne dogovore ter proti gospodu Travnu uložil tožbo za vplačanje zavarovalnine tudi za druga leta. Ta pravda teče že tretje leto in stroški znašajo več sto goldinarjev. Nečemo preiskovati nasledkov te tožbe, a očitno moramo nekulantno postopanje židovske zavarovalne družbe in glavnega zastopnika Tagliapietra obsojati.

Imamo dovolj poštenih zavarovalnic, katerim na čelu so za našo domovino izključno le domačini in mi spolnujemo le sveto dolžnost, ako ponavljamo devizo: „Svoji k svojim!“

Slovenci podpirajte domače ljudi in domače zavode, ter obrnite se od tujcev, kateri na tak način à la „Assicurazione generali“, z nami postopajo.

Telegrami „Brsu“.

Gorica: Stara „Soča“ trdi, da sta se profesorja B. in J. sama ovadila pri Gauči zaradi volilne agitacije. Gott helfe weiter!

Vrhnik: Našemu gospodu Matevžu „Caviar“ silno preseda. Bati se je, da dobi pokvarjen želodec.

Sava za Savo: Na naši postaji je silno imeniten gospod. Ime mu je Fried. Berdais. Jako rad zabavlja na slovenske šole. To zabavljanje pa je tudi jako osnovano. Gosp. Berdaisu se namreč pozna, da je še veliko premalo na šolskih klopih hlače trgal. Sicer bi dne 29. januarja m. l. ne bi bil pisal: „Hür anschliessend wollen Sie gefälligst die Gerichtskosten . . . übernehmen i. t. d.“

Vipava: Pri Rebku bil je izvrsten shod. Žal, da je vsem drugim zelo ugajal, le dr. vitezu Tonkliju ne. Volilcev molčanje mu je očividno povedalo, da ne marajo „krvavega stegna“.

Gorica: Dr. Mahnič bode skoro samo še z zadnjimi tremi črkami migal. Dr. vitez Tonkli že premišljuje: „Kaj pa je Tebe treba bilo?“

Ljubljana: (Po telefonu, ne še upeljanem:) Redek slučaj pripetil se je pred par dnevi v kavarni „Pri slonu“. Žid, ki ni bil niti še krščen, bil je birman in sicer od leve in desne. Taka birma vsaj kaj izdā. Ker je tak slučaj nenavadno redek, zdelo se mi je potrebno, da ga zabeležim.

Jernej Klofutar.

Postojina: Naš feketi dobil je pred nekoliko dnevi telegram, katerega je bil tako vesel, da je brzojavnemu slugi podaril kar cel goldinar, in kar veselja plesal. A veselje bilo je le kratko. Kar je mej vrstami čital, to je izostalo in ostal je samo Fekete, kakeršen je bil doslej.

Skrajna pozabljivost.

Prijatelj A. pride že precej pozno o mraku v privatno pisarno prijatelja B. „Dober večer!“ prijatelj,“ veli A. — „Bog ga daj!“ odgovori B. Kaj pa prineseš lepega ali dobrega?

A.: „Ničesar ne prinesem, ampak še odnesel Ti bodem nekaj. Veš danes imamo v čitalnici še vajo, in zato potrebujem prav nujno akt, katerega si mi oni dan obljubil, ker leži pri Tebi.“

B.: „Dobro, dobro, koj ga poiščemo.“ Res B. premeče razne akte, knjige, in škarsteke po mizah in kostnih, toda zaman, akta ni. Na to položi jako résno kazalec desnice na čelo, pogleda prav debelo prijatelja A. ter mu reče: „Dá, ljubi moj, zdaj se spominjam, veš kaj, akt je zgoraj v mojem stanovanji. Pojdi z menoj gori, da ga poiščeva.“ — „Dobro“, zavrne A., „toda le hitro, saj veš, da me v čitalnici že čakajo.“ — „Hitro, hitro, kaj pa?“ reče B. ter koraka s svečo v rokah pred prijateljem A. iz pisarne.

Po stopnicah v prvo nadstropje spregovori B.: „Ti, veš kaj, ravno prav prideš. Dobil sem sodček izvrstnega vina, morava ga pokusiti. Lepa hvala za danes prijatelj, saj pač vidiš, da se mi jako mudi, da nimam časa, pokušala ga bodeva že kak drugi dan;“ odvrne A. — „Ne, ne, danes ga morava, saj to je koj storjeno.“

Dospевši v sobo, užge B. svetilko, odkaže prijatelju stol, s svečo pa skoči sam po vino rekoč: „Ne zameri, morem že sam po vino, soproga je domov odpotovala, dekleta pa tudi ni, gotovo je šla po vodo.“

Čez nekoliko časa prinese vino, prisede, natoči prijatelju A. ter sebi kozarec, in reče: „No zdaj ga pa pokusi. Živio! Res izborna kapljica!“ reče A. odstavši kozarec. — „Kaj ne da, pa ga pijva!“ odvrne B. ter natoči vnovič kozarca. — „Ali prijatelj moj, meni se jako mudi, prosim Te poišči takoj akt, da odidem, v čitalnici me že čakajo.“ — „Da, da, akt“, reče B., užge svečo ter se poda v sosedno sobo, akta iskat, za seboj vrata odprta pustivši. Takoj na to pričel je v sosedni sobi otrok jokati, in A. je dobro videl kako ga je B. tolažil, zibal, ter tako zopetnemu spanju pridobiti skušal. Otrok pa le ni hotel zaspati. Preteče 5, 10, 20 minut, prijatelja z aktom le ni. Zato postane A. že popolnoma nevoljen, ustane od mize in stopi do vrat, katere še bolj odpre, da vidi kaj B. toliko časa v sobi dela. Pa kako se začudi, ko zapazi, da se prijatelj B. prav mirno slači ter v posteljo pripravlja. „I za Boga, kaj pa delaš?“ vsklikne A. B. pogleda preplašen proti vratom, in še le, ko prijatelja zagleda, se spomni na akt, ter se prične zopet oblačiti. To bila je pač skrajna pozabljivost!

Te dni zbralo se je v neimenovani krčmi nešteto število *neimenovancev*, *) ki so sklenili objaviti sledeči

Poziv.

Vsakdo vé, kako hudi so časi. Vojska preti od dne do dne; socijalno uprašanje trka vedno silneje na naše duri; béda se vekša vidoma. Vsemu temu se je pridružila zadnji čas še najgroznejša šiba božja, kar jih pozna zgodovina: influenza, ki je morila in mela ljudi, kakor proso na gumnu. Zakaj?

Kdo je slišal ali bral, da bi se bila ta pandemija širila mej Hotentoti, Zulu-Kafri in drugimi divjimi (?) narodi, dasi tam nimajo niti zdravnikov, niti lekarn, niti časopisov. Zakaj ne?

*) Vse ostane neimenovano, da si tudi drugi lahko pripisujejo inicijativo.

Ker ti divjaki(?) nimajo navade, kakor mi civilizovani(?) Evropljani in Američani, pri pozdravu snemati klobukov. Bodimo brez predsodka in posnemajmo vsaj v tem divjake(?).

Zato smo sklenili zbrani ljudoljubi in nasvetujemo vsemu človeštvu v njegov lastni blagor:

Ne odkrivajmo se nikomur več!

Ker smo pa dandanes i že „pred postavo vsi jednaki“, ne gre, da bi se ta jednakost šopirila tudi po cesti, in zato smo ukrenili in predlagamo za pozdrav sledeča vodila:

Ako srečaš višjega uradnika ali častnika, stegni obe roki ob životu, razprostri ju počasi in se ob enem globoko prikloni.

Kedar srečaš nižjega uradnika, položi tretji člen desnega kazalca pod nos, neznatno podrgni in vprašaje namežikaj z desnim očesom pozdravljenca!

Kedar srečaš davčnega nadzornika ali „*quem tu Romane caveas*“, položi levo roko na levi hlačni žep, desno roko na desno prsno stran, kjer shranuješ svojo listnico in odmigaj parkrat z glavo od desne na levo!

Če srečaš Posavca, ki pelje polno lajto domov, ali pa pristnega Polazijata, primi se rahlo za nos in zasuci glavo na nasprotno stran!

Kedar srečaš polnokrvnega antisemita ali pa odbornika najnovejšega političnega društva, skleni ploskoma roki, obrni pogled pobožno proti nebu in nagni glavo parkrat ponižno na levo in na desno!

Kedar srečaš celjskega ali graškega ali severočeskega „brata v reformi“, ki ima s teboj jednake težnje, položi desni palec pod levo nosnico, stegni roko in vzdigni tri prste stisnene parkrat gor in dol.

Ker naše reforme ugajajo splošni potrebi, ne dvomimo, da se jih bo kmalu ves civilizovani svet poprijel.

Odbor napotil se bo v kratkem, da vse višje dostojanstvenike popraša po njih mnenji.

Občni zbor sklicujemo na *torek 18. dan februarja popoldne ob 3. uri v „Zvezdo“*.

Somišljeniki naj pokladajo desni kazalec roke na desno spodnjo trepalnico ter naj ga nekoliko pritisnejo.

Pozdrav naš bo v mednarodni latinsčini: O sancta!

Neimenovanci. *)

Legenda.

(Po Alfonzu Daudet-u poslovenil Radovan).

Kapelan Šemiljski pripravljal se je baš, da umirajočemu ponese poslednje olje.

Oh, kako grozno je, kadar more kdo tako lepega, brezoblačnega dne ostaviti življenje, luč in svet na vekomaj! Zunaj doné poludanski zvonovi v slovesno tihoto.

Kakšna misel, umreti hoteti tako jasnega dne in vrlega kapelana morati, da v naglici ustane od mize in se napravi na pot! O tem času je namreč dobri gospod z brevirjem v roci navadno počival in dremal v najbolj senčnatem kraju vrta svojega, obdan s cveticami in dozorelimi breskvami. — Bože moj! Zgodi se volja tvoja, mislil si je vestni duhovnik in splezal, še jedenkrat globoko vzdihnivši, na svojega oslička. Skrbno držeč sveto posodo pred seboj, krenil jo je po ozki stezi, ki se je vila navzgor ob robu rudečkastih robidovjem in poljskimi cveticami obraščenih pečin. . . .

Tudi osliček ni bil s to ekspedicijo baš zadovoljen in hrkal je težko.

*) Prosimo še kaj jednacega.

— To pa tudi le tebi na ljubo storim, dobrotni moj gospod! mislil si je in pomigaval zdaj z desnim, zdaj z levim ušesom, da je odganjal nadležne muhe. Kako zoperni pa so tudi ti zajedalci! Zdaj pikajo tu, zdaj tam, nekatere lazijo okoli našega nosa, druge plešejo nam pred očmi. In pri vsem tem bilo bi potrebno, da človek gleda na pot, ki je vedno strmeja. Kapelan Šemiljski pa tudi ni lahko breme — zlasti po obedu ne!

S kratka, osliček, noseč služabnika božjega ni bil baš zadovoljen.

Kapelan in osliček srečavala sta pogostoma kmete. Pošteni ljudje pozdravljajo o takih prilikah ter ponižno pripognejo kolena in snamejo klobuk, a kmetje v okolici Šemiljski ne spadajo mej poštenjake. Ne upajo si sicer, da bi ne pozdravljali, a mej pozdravom zaiskri iz njihovih malih in grdih očij hudobnost in upornost in skoro bi se mislilo, da jim je prisiljena pohlevnost le šala.

Dobrohotni kapelan odzdravljajal je uljudno vsem tem nerado ponujanim pozdravom, a kmalu potem na svojega nosilca varnem hrbtišči zopet malce zadremal.

Bilo je jako vroče in prašno. Z vzhodja pečin svetili so se mej krasnimi smerekami Loare šumlja-joči valovi. Svetlikanje in šumenje, žvrgolenje tičev po vinogradih zazibavalo je našega gospoda vedno bolj v spanje.

Blizu Villandoa vspenjale so se pečine višje in steza bila je ožja. Tu je bilo, da se je kapelan hkratu probudil začuvši glasen „ha-ho!“ nekega vozača. Presenečen pogleda kvišku in zazre, da se cvileč bliža velik in težek senen voz, zapirajoč mu pot.

Bil je kritičen trenotek. Ko bi se kapelan še tako rad pritiskal k steni, za oba bi vendar ne bilo prostora. Ali naj se povrne na cesto? Nemogoče, kapelan izbral si je baš zaradi tega krajšo, a težavnejo pot čez hrib, ker je bila sila, kajti mej tem boril se je umirajoč človek s smrtjo.

Prizadeval si je, povedati to vozaču, a ta bil je nepristopen pametnim razlogom.

— Jako obžalujem, rekel je kmet, ne da bi bil pipo potegnil iz ust, a jaz sem se že dovolj ugrel in jaz se gotovo ne obrnem. Vam je to lažje, saj jako ugodno sedite na svojem oslu.

— A nesrečneš, ne vidiš li, koga nosim? — To je Bog, vedi brezbožnež! To je Bog Šemiljski, ki ga nosim bolniku.

— Aj, jaz sem iz Villandoa, mrmral je neotesanec, kaj me briga vaš Šemiljski Bog! Hi! In pognal je svoje konje, da bi vse potisnil s pota, kar je bilo na njem.

No, naš duhovni gospod tudi ni bil izmej najbolj potrpežljivih.

— Ah! Je li tako, vskliknil je brzo, počakaj malo, sinko moj!

Hitro skoči s svoje živalice, položi skrbno svetstvo na mehko nežno trato mej žolte cvetke in bele nageljne. Ni ga lepšega in bolj vonjavega žrtvenika, nego li cve-teča mati zemlja.

Na to pokleknil je kapelan in molil: — Vsemo-gočni in dobrotni naš gospodar Šemiljski! Ti vidiš, kaj treba, da sem prisiljen, premikastiti tega nevernega lo-pova. Jaz bodem to prav lahko zvršil s svojima krep-kima rokama, vrhu tega je tudi pravica na moji strani. . . . Ostani torej lepo mirno tukaj. Gledal bodeš, kako jaz stvar uredim. Prosim te, ne umešavaj se, ne zá-me, ne proti meni. Hipoma sva gotova.

Končavši to molitev svojo, bil je že zavihal rokava in prikazali sta se roki, tako beli, okrogli in krepki, kakor kakšne lepe gospe.

Tof! Tof! Na prvi udarec odletela je vozaču pipa iz ust, na drugi udarec pa je vozač sam telebnil na tla, kakor je bil dolg in širok in ni se niti ganil več.

Kapelan je seneni voz potisnil skrbno na stran in odjahal brzo k bolniku, katerega je našel v dobro zavešeni hladni sobi. In kakor da se je dogodil čudež, pojenjala je mej tem groznica in umirajoči bil je baš na tem, da steklenici šampanjca odseče vrat. Dovoljeno mi je pač povedati, da mu je pri tem poslu kapelan pri-skočil na pomoč.

Od takrat je dobri Bog Šemiljski po vsem Fran-coskem jako popularen in predno se prične kakšna ra-buka, čuje se navadno:

— Ljubi gospodar Šemiljski! Ne bodi z nami, ne bodi proti nam! . . .

In zares, nepristransk je, gospodar Šemiljski, ki nikomur ne daje prednosti in onemu naklanja zmago, na čegar strani je pravica in — večja moč.

„No Pepček, kam pa?“

— „V lekarno.“

„Ali imaš morda flanelco?“

— „Jaz ne, pač pa moj mojster.“

„Ali ga ima hudo?“

— „Tako je slab, da skoro ne čutim, kadar me zlasá.“

Mlad jezikoslovec s kmetov.

Sinko: „Mati, nekaj čudnega! Tukaj v „Vrtec“ berem, da nekje krava pase. Malo nižje stoji pa tiskano, da še celó tele pase. Mati, jelite, to je tako tam v de-vetej deželi, o katerej sem čital nedavno, da je v njej marsikaj drugače, nego pri nas. Tam so najbrže uže teleta tako pametne, da pasó. Radoveden sem pa res, koga nek pasó: ali svoje matere, je li vole in bike; medvedov menda vender ne? Pri nas pa vender mi fantje *pasemo krave*, in si veselo igramo, kadar *se one pasó* mirno po zelenej travi. Oj, kolika razlika!

In požrešna mora biti živina v tej deželi — tam kar vse žre; kajti tu čitam, da krava in tele žreeta seno, teliček pa trga celó listje! Uboga živalica, kako se mi smiliš! V naši deželi pa žró vendar samo psi in divje zverine, vse druge živali pa jedó, zobljejo ali pa zrna pobirajo, kojim je Bog dal kljune.

Pa teliček da bi trgal listje! To mi tudi neče v glavo. Naš oče odbirajo in hranijo pa vedno najdrobnejšo mrvico in deteljico, da jo pokladajo teličkom, kadar jih odvajajo mleku. Pač pa sem videl spomladi tudi našo živino v gozdu prav hlastno obirati mlado bukovo in hrastovo *perje* ali zelenje. Z listjem pa pri nas samo živini nastiljamo in še vol se ga ne dotakne, kaj še le teliček. Naš Sivček že nikdar ne; poprej bi poginil gladu. Zares čudno, pa povsod je kaj posebnega!"

Mati: „Prav veseli me, dragi moj sinko, da tako pazljivo poslušáš, kako govorimo pri nas. Po knjigah in časopisih je pa zares zavita premnoga beseda pogosto drugače, nego jo rabimo mi na deželi. In to tebe moti. Znaj, temu je pa krivo to-le: „Gospodje, ki pišejo knjige in časopise, živé navadno po velikih mestih; oni sicer kaj radi opisujejo kmečke reči; a kako mi tem rečem rekamo, to je mnogim deveta briga. Ti gospodje tudi poslušajo natanko, kako govoré Nemci, te potem posnemajo, ker je baje to bolj gosposki. Tudi ne utegnejo preudarjati vsake besede; še tisti ne, ki svoj časopis pošiljajo v dežel samo jedenkrat na mesec.“

Sinko: „Hvala vam lepa, mila mamica, da ste mi razložili to reč! Iz tega spoznavam, da na kmetih nismo ravno iz zadnje moke, ker znamo vsaj pravilno govoriti; v mestih pa še gospodje ne znajo dobro našega jezika. In baš to me je zapeljalo, da sem mislil, da je tu opisana goved devete dežele, ne pa naše Dimke, Rdeške in Breze, kakršne pasemo mi po zelenih livadah naše lepe slovenske zemlje. Bog daj skoraj pomlad, to bode zopet na paši življenje! A pasli bodemo pastirji, ne pa krava in tele.“

Pogovor.

A.: Veš li, kdo je dolgo čakal?

B.: No, tisti, ki je s črešnje padel.

A.: Kaj še! Uredništvo slovenskega klerikalnega dnevnika, ker je toliko časa potrebovalo, predno je svojo sodbo izreklo o dr. Mahničevem dopisu v stari „Soči“.

B.: Prav imaš. I — kaj bodo pa sedaj rekli tisti, ki dr. Mahnič zaupnice podpisujejo in njegovo vspešno delavnost v zvezde kujejo? Gotovo jih bo sram.

A.: Sram? Toliko, kolikor volka — strah.

Staro salo.

Na Dolenjskem v nekem mestu je nekdo zbolel, in za lečenje potreboval je starega sala. Da bi ga dobila, gre k najbolj imovitemu sosеду, kateri se je pa kaj rad z vsacim kaj pošalil. Ko ga bolnik po starem salu upraša, mu reče šaljivec: „Jaz nimam starega sala, ker sem šele letos klal, toda tja-le k Ukpüču pojdi, on mora imeti starega sala, ker že dvanajst let klal ni.“

Listnica uredništva.

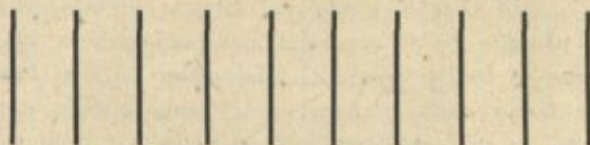
Gosp. Slavko Žigosovič: Slavospev: „Dr. Mahaču“ je jako dobro zložen in Mahač ga niti vreden ni. Za to številko ni bilo mogoče, morebiti v prihodnji.

Gosp. n. n.: „Quod hamus, damus“.

Gosp. f. f.: Pride na vrsto, samo da bode konec drugačen.

Gosp. Miha-Sovič: Dotičnega gospoda osebno poznamo. On je mož po božji volji. Zatorej je Vaš dopis moral v koš.

Zabavna naloga.

Iz teh 10 palčic sestaviti je 5 križev. Pri sestavljanji pa se ima vselej preskočiti dve palčici.

Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.

Rešitev aritmogrifa v 2. številki:

F
k R t
k r A v a
P l a N i n a
F R A N L E V E C
K o l E d a r
k o V a č
z E t
C

Prav sta ga rešila: g. Silvin Hrašovec v Gradci in A. Jezeršek v Ljubljani.

„Brusovega“

I. letnika (1889)

dobé se še vse številke v

„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani.

Slika Kinspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 50 kr., po pošti po 35 kr.